ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 589 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. **20**. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΜΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἄρτα, 3 Ὀκτωβρίου.

Ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ἀτμόπλοια καὶ τοὺς σιδηροδρόμους, ὅπου ἕνεκα τοῦ μικροῦ καὶ περιωρισμένου χώρου οἱ ἄνθρωποι, φύσει κοινωνικοὶ καὶ συναγελαστικοί, ἀναγκάζονται νὰ γνωρισθῶσι, νὰ συνάψωσι σχέσεις ἄγνωστοι πρὸς ἀγνώστους, νὰ ἀνοίξωσι, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὁμιλίαν, καὶ οὕτω νὰ καταστῶσιν, ἂν μὴ φίλοι, τοὐλάχιστον γνώριμοι, αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰς μικρὰς τῶν πόλεων. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ λόγιοι μάλιστα, καὶ ὅσοι τῆς beatae *τεμπελχαραρίας* λάτρεις, ποῦ θὰ συναθροισθῶσι, ποῦ θὰ τὰ εἴπωσιν; Εἰς τὸ καφενεῖον, ἢ εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον. Ἐκεῖ λοιπὸν θὰ συχνάζωσι, καὶ ἐξάπαντος θὰ γνωρισθῶσιν. Αὐτὸ τοῦτο ἔπαθον καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα. Μόλις παρῆλθον μῆνες τέσσαρες, ἀφ' ὅτου πρώτην ἤδη φορὰν ἐπεσκέφθην τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ἤδη δύναμαι νὰ θεωρηθῶ οὐχὶ ξένος, ἀλλὰ ἐντόπιος, διότι κατέστην πάντων γνώριμος καὶ φίλος. Μεταξὺ τῶν φίλων μου ἀριθμοῦνται πάσης τάξεως ἄνθρωποι πολιτικοί, δικαστικοί, στρατιωτικοὶ συνερχόμενοι ἅπαντες μετὰ τῶν λογίων ἐντοπίων εἰς τὸ μόνον ὑπάρχον ἐνταῦθα ζαχαροπλαστεῖον, τὸ ὑποκάτωθεν τοῦ Παρθεναγωγείου, ὅπου ἐν μέσῳ νεφελῶν *ναργιλεῖου* καὶ σιγαρείου καπνοῦ συζητοῦνται αἱ ἐσωτερικαὶ μας βελτιώσεις (;), ἡ ἐξωτερικὴ μας πρόοδος (;), ἡ Μακεδονία μὲ τὰς λεγεῶνας τῶν ξένων πρακτόρων, ἡ πρόνοια τῶν πολιτικῶν μας περὶ διασώσεως αὐτῆς ἀπὸ τῶν ξένων ὀνύχων καὶ τόσα ἄλλα αἰώνια καὶ ἀτελεύτητα θέματα. Ὡς εἰκὸς καὶ ἐγὼ λαμβάνω μέρος εἰς τὰς συζητήσεις, ἀγκαλὰ μὲ γνωρίζεις, γνωρίζεις δηλ. τί *λίμα* εἶνε ἡ *γλωσσοῦλά* μου. Ἕνας παπᾶς προχθὲς, καὶ τοῦτο ὡς ἐν παρόδῳ, παρευρεθεὶς εἰς μίαν σφοδρὰν συζήτησίν μας κατὰ τὴν ἱστορικὴν τῆς Γεφύρας Πλάτανον ὠνόμασε τὴν γλῶσσάν μου *κάλαμον γραμματέως ὀξυγράφου*! ... Ἂν θέλῃς, πίστευσέ το. Τί τῷ ἔπταιεν ἡ πτωχή μου γλῶσσα νὰ τὴν ὀνομάσῃ ὁ Δεσιμώτατος *καλάμι*; ...

Ἐν τούτοις, φίλε μου, μολονότι οἱ ἕλληνες, κατὰ πατροπαράδοτον συνήθειαν, φαίνεται, καθ' ἣν κάθε χωριὸ ἦτο καὶ βασίλειον, καὶ κάθε ἕλλην *καπετὰν δεκατρεῖς*, (καὶ τοῦτο ἀριδηλότατα ἀποδεικνύει, ὅτι εἴμεθα ὁ εὐγενέστερος λαὸς τῆς ὑφηλίου, διότι ποτὲ δὲν κύπτομεν, ἐπειδὴ *τοῦ ἕλληνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει*, μόνον *μπάτσους* τινὰς καὶ *φούσκους* καθημερινοὺς τρώγει. . . πλὴν ἂς ἦναι), μολονότι, λέγω, ὡς ἕλληνες ἐν πολλαῖς συζητήσεσι διαφωνοῦμεν, συμφωνοῦμεν ὅμως *πάντες*, καὶ προθύμως λέγομεν τὸ *οὕτως ἔχει* ἐπὶ τῶν ἑξῆς μεγάλων ἀληθειῶν:

Ὅτι δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη ὁ *πολιτικὸς* διὰ τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα.

Ὅτι ὅσοι μέχρι τοῦδε ὠνομάσθησαν καὶ ὀνομάζονται ποπιτικοὶ εἶνε *φάσματα, σκιόφως, σκιαύγεια ἢ ἀντακλάσεις* λοῦ μέλλοντος ἔρχεσθαι Μεσσίου Πολιτικοῦ, τοῦ ὁδηγήσοντος τὸν νέον Ἰσραὴλ, τὸν ἕλληνα, εἰς τὴν ποθουμένην γῆν τῆς ἐπαγγελίας, τὴν ὀνομαζομένην Ἤπειρον, Μακεδονίαν, Θράκην, Κρήτην, Νήσους, Ἰωνίαν τὴν μοσοβόλον, Νῆσον τῶν μαστιχοφόρον κλπ. κλπ.

Ὅτι τὰ πολιτικὰ ταῦαα *φαντάσματα*, οἱ μεγαλόμικροὶ πολιτικοί μας, φροντίζοντες πάντοτε νὰ μεγαλυνθῶσιν αὐτοὶ καὶ ὑψωθῶσιν ἐντὸς τῆς μικροσκοπικῆς των χώρας, ἀφίνουσι τὴν ταλαίπωρον πατρίδα μας πάντοτε μικράν, μὲ ταμεῖον **très leger**, μὲ στρατὸν 16 καὶ 1)2 τὸ τάγμα, μὲ χρυσοκανθάρους συγκεντροῦντας ἐν ἑαυτοῖς ὅλον τὸν πλοῦτον τῆς πατρίδος καὶ ὅλον τὸν ἱδρῶτα τοῦ λαοῦ, ἐμπερικλείοντα οἱονεὶ ἄρωμα ἀπαίσιον τὰ ἄχ! καὶ βάχ! τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν.

Ὅτι, ἐὰν εἴχομεν πολιτικοὺς οἵτινες νὰ *ποιῶσι*, κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, ναί! νὰ ποιῶσι τὴν τάλαιναν πατρίδα, σήμερον αἱ σχέσεις μας πρὸς τοὺς Πελασγοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς Ἀλβανοὺς, θὰ ἦσαν ἄλλαι, ἡ Ἤπειρος *ἅπασα* θὰ ἦτο ἐλευθέρα καὶ τίς οἶδε πόσα ἄλλα καλὰ θὰ εἶχεν ἡ πότνια πατρίς.

Ἐν τούτοις, ρητέα ἡ ἀλήθεια, ἐὰν ἀπέναντι τῆς πατρίδος εὐθύνωνται κατὰ δέκα οἱ ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεώς των μεριμνήσαντες καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος μικρομεγάλοι πολιτικοί μας, κατὰ ἑκατὸν καὶ πλέον εὐθύνεται ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸ ἐν Φαναρίῳ Πατριαρχεῖον. Τί ἐπράξατε, κύριοι Πατριάρχαι καὶ Μητροπολῖται, ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Ὅτε ὁ Βούλγαρος, ζυμωθεὶς πλέον μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, μὲ τὴν θείαν αὐτῆς γλῶσσσαν, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῆς τελετὰς, μὲ τὴν θεολογίαν ἐν γένει τῶν Ἑλλήνων Πατέρων, δὲν κατεδέχετο νὰ ὀνομάζεται Βούλγαρος, ἀλλ' ἐσεμνύνετο καλῶν ἑαυτὸν Ἕλληνα, διά τί δὲν τὸ κατεστήσατε τοιοῦτον;

Διατί φροντίζοντες μόνον περὶ τοῦ *πουγγίου* σας, κύριοι ἀρχιερεῖς ἐν Βουλγαρίᾳ, δὲν ἐφροντίζετε καὶ περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ;

Διατί, κύριοι, κατεστήσατε διὰ τῆς ἀντευαγγελικῆς διαγωγῆς σας, καὶ τῆς ἀνθελληνοπρεποῦς συμπεριφορᾶς σας τὸ θεοειδὲς ἑλληνικὸν ὅμομα μισητὸν ἐν Βουλγαρίᾳ ;

Διατί τέλος πάντων δὲν συνετίζεσθε σήμερον, ὥστε νὰ ἐκπλύνητε ἀπέναντι τοῦ ἔθνους Σας, διὰ πᾶσαν βλάβην τοῦ ὁποίου εὐθύνεσθε ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ναί ! νὰ ἐκπλύνητε τὰς παλαιὰς ἁμαρτίας σας, τρέχοντες νὰ σώσητε τὴν Μακεδονίαν, τὴν ἑλληνικωτάτην Μακεδονίαν ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ Αὐστριακοῦ Ἰησουϊτισμοῦ, ἀπ' ἐκείνων δηλ. οἵτινες «περιάγουσι γῆν καὶ θάλασσαν ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον, καὶ τοῦτον τυφλότερον αὐτῶν ;»

Σεῖς, κύριοι Ἁγιορεῖται καλόγηροι, τί κάθεσθε ἀργοί, δὲν παρατηρεῖτε τὰς Καθολικὰς καὶ Προτενσταντικὰς ἑταιρίας πῶς τρέχουσι καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου πρὸς διάδοσιν, μεγάλυνσιν καὶ αὔξησιν τῆς ἐκκλησίας των καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ των ; Δὲν παρατηρεῖτε ὁποίαν ἀληθῶς αὐταπάρνησιν ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶνσυμφερόντων αὐτῶν ἔχουσι ; Δὲν βλέπετε πῶς κατέστησαν τὰ ἔθνη των καὶ τὰ δόγματα τῶν ἐκκλησιῶν των γνωστὰ εἰς ὅλην τὴν νότιον Ἀφρικὴν, εἰς τοὺς Ὀττεντότας, εἰς τοὺς Κάφρους καὶ τὰς λοιπὰς βαρβάρους καὶ ἀγρίας φυλὰς τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Μαδαγασκάραν ἣν σχεδὸν ἅπασαν ἐχριστιάνισαν κατὰ δόγματά των, τὰς νήσους τοῦ Σολομῶντος καὶ ὅλην σχεδὸν τὴν Πολυνησίαν ἐν τῷ εἰρηνικῷ ὠκεανῷ, τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τόσα ἄλλα μέρη ;

Σεῖς δὲ, ὦ χρυσοί μας Καλόγηροι Ἁγιορεῖται, τι ἐπράξατε ; Ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἑκατομμύρια φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα ἀπελαμβάνετε ἐκ Βλαχίας· τί τὰ ἐκάμετε ; Ποῖον καλὸν διὰ τούτων ἐκάμετε εἰς τὸ ἔθνος Σας καὶ τὴν ἐκκλησίαν Σας ; Ποῦ εἶνε αἱ Θεολογικαὶ Σχολαί Σας, δι' ὧν νὰ προπαρασκευάζητε Ἐφημερίους καὶ Ἱεροκήρυκας διὰ τὸν ἑλληνισμόν ; Οὐδεμία ! Μίαν μόνον ἡ φιλομουσία καὶ φιλοπατρία τῶν ἀληθινῶν Χρηστιανοελλήνων Σᾶς ἔκτισε, καὶ σεῖς ἐφρυάζατε, μέχρις οὗ τὴν καταστρέψητε ! Ὁ φανατισμός σας ὁ ἀντευαγγελικός, ὁ φθόνος σας ὁ καλογηρικὸς τὸν μὲν ἀείμνηστον Εὐγένιον τὸν Βούλγαρην ἔδειρε, ἐξουθένισε, ἐδίωξε, τὴν δὲ Σχολὴν ἐκρήμνισε, καὶ δὲν ἀφῆκε λίθον ἐπὶ λίθου ! Πλὴν ποῦ εἶνε τοὐλάχιστον τὰ Τυπογραφεῖά Σας, ὥστε νὰ ἐκδίδητε τὰ θρησκευτικά μας βιβλία, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς Τυπογραφίας ἐν τῷ δυστυχεῖ μας ἔθνει ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐκδίδοντες οἱ Φράγκοι ἐν Ρώμῃ, ἐν Βιέννῃ, Βενετίᾳ τὰ κατεστρέβλωσαν καὶ τὰ κατενόθευσαν ; Τίποτε, τίποτε δυστυχῶς δὲν ἐκάματε ! Τί ἔγειναν λοιπὸν τόσα ἑκατομμύρια φράγκων, ἅτινα κατ' ἔτος ἐλαμβάνετε ; Ἐπαχύνατε δι' αὐτῶν τὰς σφαιροειδεῖς γαστέρας σας, καὶ τοὺς ὑποτακτικούς σας ! Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ προορισμός σας ; Ὄχι, ἅγιοί μου Πατέρες ! Ὁ προορισμός σας ὁ ἀληθὴς εἶνε ἡ *αὐταπάρνησις*, ἐκείνη δηλαδὴ ἡ τελειοτάτη χρηστιανικὴ ἀρετὴ, καθ' ἣν θυσιάζεταί τις διὰ τὸ καλὸν τοῦ πλησίον, τουτέστι διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος του, τοῦ ἔθνους του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ ἐκκλησία του, ἣν ἀποτελοῦσιν οἱ ἀδελφοί του. Ὁ προορισμός σας δὲν εἶνε οὔτε τὸ ἀπέχειν κρέατος, καὶ πολυτρώγειν καλομαγειρευμένα ὀχταπόδια, καὶ *καλοτσούζειν* τὸ μέλαν νέκταρ, οὔτε τὸ κυλίεσθαι γυμνὸν ἐπὶ χιόνος πρὸς καταστολὴν τῶν σωματικῶν ὁρμῶν καὶ κτηνωδῶν ὀρέξεων, οὔτε τὸ φωνάζειν διηνεκῶς τοῖς χείλεσι μόνον τὸ «Κύριε ἐλέησον», καὶ κρατεῖν δερβισιάτικα κομβοσχοίνια, οὔτε τῇ μακαρίᾳ ραθυμίᾳ, τεμπελχαναρίᾳ, καὶ ξαπλωταριᾷ ὁλοτελῶς παραδίδοσθαι .... ὄχι ! ὄχι ! Ὁ προορισμός σας εἶνε ἡ διαταγὴ τοῦ Χριστοῦ «Πορευθέντες μαθητεύσατε !» Δι' αὐτὸ δὲν ἐνυμφεύθητε, παραβάντες τὴν μεγαλητέραν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μὴ ἔχητε βάρη μαζύ σας, νὰ μὴ ἔχητε ἐμπόδια, ὥστε νὰ τρέχητε πάντοτε *μαθητεύοντες*, δηλ. διδάσκοντες τοὺς πέριξ ὑμῶν Μακεδόνας καὶ Θρᾶκας νὰ ἐμμένωσι στερεοὶ καὶ ἀκλόνητοι ἐν τῷ ἑλληνισμῷ τῶν Πατέρων των, ἀφ' οὗ ἀχώριστος ἡ Ὀρθοδοξία. Καλόγηροι Ἁγιορεῖται ! αὐτὸς εἶνε ὁ μέγας καὶ εὐαγγελικὸς προορισμός σας : Σώσατε τὴν Μακεδονίαν ! Σώσατέ την ! διότι ἀπὸ Σᾶς καὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον θὰ τὴν ζητήσῃ μίαν ἡμέραν ἡ Πατρίς !...

Αὐτὰ, φίλε κύριε Γαβριηλίδη, λέγονται πάντοτε ἐνταῦθα, συζητοῦνται, σχολιάζοντσι, ὑπομνηματίζονται, σημειοῦνται, καὶ ἐπανερχόμεθα πάλιν εἰς τὰ αὐτά. Ἀρά γε θὰ εἰσακουσθῶμεν, ἢ ἡ φωνή μας θὰ εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ ; Δὲν τὸ πιστεύομεν· μολαταῦτα θὰ ἴδωμεν.

Καὶ ἄλλο.

Προχθὲς ἐσχετίσθην μετά τινος νέου εὐζώνου, φιλοτίμου καὶ ὁπωσδήποτε λογίου, ἀνήκοντος εἰς τὸ ἐν Καρβασσαρᾷ διαμένον δεύτερον Τάγμα, τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ κυρίου Θ. Ζυγουσάκη. Ὁ εὔζωνος εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἕνα ἄρτον, ἐξ ἐκείνων οὓς ὁλόκληρον τὸ τάγμα τρώγει. Ἔκοψα ὀλίγον καὶ ἔφαγον—Θεέ μου ! ἀνέκραξα. Καὶ πῶς ἠμπορεῖτε, δυστυχεῖς στρατιῶται, νὰ τρώγητε τοιοῦτον ψωμί, πικρὸν ὡς κινίνην βρωμερὸν ὡς μοῦχλαν ;

— Ἡ καρδιά μας τὸ ξέρει ! μοὶ εἶπεν ὁ δυστυχὴς εὔζωνος, κινῶν περιλύπως τὴν κεφαλήν.

— Καὶ διατί σᾶς δίδουσι τοιοῦτον βρωμόψωμα, τοιοῦτον φαρμακόψωμα ;

— Διὰ νὰ ὠφελῶνται οἱ μεγαλήτεροι, μοὶ εἶπεν. Τὸ ἔθνος πληρώνει νὰ τρώγωμε ψωμὶ καθαρὸ καὶ καλό. Ἡ πλεονεξία καὶ κερδοσκοπία τῶν ἀνωτέρων μᾶς δίνει τέτοιο. Συνεννοοῦνται μὲ τοὺς ψωμάδες. Οἱ ψωμάδες δινουν εἰς τοὺς ἀνωτέρους κάποια ὠφέλεια, διὰ νὰ ὠφελῶνται καὶ αὐτοί. Καὶ ἔτσι οἱ ψωμάδες, χωρὶς νὰ φοβῶνται πλιὰ καμμίαν παρατήρησι, μᾶς δίνουν ὅ,τι ψωμὶ θέλουν, ὅσῳ πικρὸ καὶ ὅσῳ βρωμερὸ τοὺς βαστάζει ἡ ψυχή.

— Καὶ δὲν διαμαρτύρεσθε ;

— Ἐκεῖνοι στέκοντα πολὺ ὑψηλὰ, ἡμεῖς πολὺ χαμηλὰ, καὶ δὲν φθάνομεν....

— Ἂν ἐκεῖνος στέκονται ψηλὰ, τῷ εἶπον, ἡ δημοσιογραφία, ὡς ἀλήθεια στέκεται πολὺ ψηλότερα καὶ θὰ ἰδῇς... Ὥστε, ἂν στρατιῶται μας πάθουν, ποῖος θὰ πολεμήσῃ διὰ τὴν Πατρίδα ὡς στρατιώτης ; Οἱ ἀνώτεροι οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ πάθουν....

Καὶ ἄλλο.

Μουσούλιας, ἑβραῖος, Ἑρμοῦ λάτρης, πάρεδρος Ἄρτης, πήχεϊ ἐμπορικῷ πλὴν σιδήρεῳ καὶ βαρυτάτῳ ἐπιδεξίως χρησάμενος, καὶ κατὰ νέου Λαμπρίδου, Χριστιανοῦ Ἰωαννίτου, κατενεγκὼν δυνάμει τε καὶ ἰσχύϊ οὐ τῇ τυχούσῃ, κέκοφεν αὐτοῦ τὴν τῆς δεξιᾶς φλέβα, ἐξ ἧς ἐρυθροβαφὴς ἡ χεὶρ ἐγεγόνει, τοῦ αἵματος κοχλάζοντος καὶ περιρρέοντος. Καὶ ταῦτα, αἰτίας ἄλλης μὴ ὑπαρχούσης, ἀλλ' ἢ ἀστειολογιῶν, ὡς *βρωμολογιῶν*, ἐν τούτῳ εἰρημένων τε λελεγμένων καὶ φαμένων. Καὶ δὴ Λαμπρίδης μὲν, ὁ τὴν φλέβα κεκομμένος, ἀπιὼν, Εἰσαγγελεῖ Σουκαλᾶ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ καὶ οὐτωσὶ ἔχων ἐπαρρησιάσατο, τήν τε χεῖρα ἐπεδείξατο, καὶ τὸ γεγονὸς ἀφηγήσατο, τόν τε πόνον καὶ τὴν ὀδύνην (ἀλγεινὸν ἰδεῖν !) βοῶν οὐκ ἀνέκρυψε, καὶ καταγγελίαν ἐποιήσατο. Μουσούλιας δὲ ἀναανήψας, καὶ γὰρ οὐδὲν φρενήρους διενήνοχε, ἐκεῖνο διαπραξάμενος τὸ πρᾶγμα, καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν, (εἰς ἄλλο γὰρ πρὶν καὶ οὐκ εἰς ἑαυτὸν ἦν) — ὦ μοι τῷ τλήμονι ! ἔφη. Τί πεποίηκα ! Ἀπόλωλα ὁ τλήμων ! Ὄνος ἐγενόμην τουτὶ διαπεπραχὼς, καὶ ἑλάκτισα τῷ πήχεῖ χρησάμενος ! καὶ πλεῖσθ' ἕτερα ὁ τάλας ἀνέκραγε, καὶ Ἀβραὰμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ καὶ πάντας τοὺς προφήτας ἐπεκαλεῖτο, ἵνα αὐτὸν Σουκαλείου χειρὸς λυτρώσειεν. Εἰρήσθω δὲ τἀληθὲς, ὅτι ὁ ἀνὴρ Μουσούλιας τῶν φρονίμων πάνυ ἐν ἰσραηλίταις καὶ εὐγενῶν μάλα πέφυκεν εἶναι· ἀλλὰ μὴν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἦ τοῦτο διαπέπραχεν, οὐκ ἦν. Καὶ ἤδη ἐν εἰσαγγελέως γούνασι τὸ πρᾶγμα κεῖται καὶ Θεὰ Δικαιοσύνη ἐπιληφθήτω.

Αἴ ! Πῶς σοῦ φαίνονται αἱ *ἀλαμπουρνέζικες αὐταῖς ἑλληνικοῦραις* ; Εἶναι καλὸν νὰ ἐνθυμώμεθα ἐνίοτε καὶ τὴν θείαν ἐκείνην τῶν Προγόνων μας γλῶσσαν, ἣν ὡμίλησαν οἱ Ὀλύμπιοι Θεοί, ἐφιλοσόφησεν ὁ Πλάτων, ἐρητόρευσεν ὁ Δημοσθένης, ἱστοριογράφησεν ὁ Θουκυδίδης, ἐγράφησαν τὰ εὐαγγέλια, καὶ ὡμιλήθη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀνεννήσε τὴν Εὐρώπην, αὐτὰς τὰς λέξεις μεταχειρίζονται ὡς *ὅρους* εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας, δι' αὐτῆς ἐδιδάχθησαν τὸν χριστιανισμὸν οἱ Ρῶσσοι, Βούλγαροι, Σέρβοι, Ῥωμοῦνοι, Κροάται, Βοεμοὶ, Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι. Ἂς τὴν ἐνθυμώμεθα λοιπὸν ἐνίοτε διὰ νὰ ἐνθυμώμεθα, τίνων ἐνδόξων Προγόνων εἴμεθα υἱοί... ἀλλὰ τί εἶπα ; Τολμῶμεν τοιοῦτοι, ὁποῖοι νάνοι εἴμεθα ;

Τοιοῦτοι δὰ ποῦ εἴμεθα κηφῆνες προκομμένοι
ὅλοι ἀφιλοπάτριδες, ὅλοι ξεμωραμένοι
ἂν εἰμποροῦμε' ἂς εἴπωμε, πῶς εἴμεθα υἱοί...
ἐκεῖνοι ἦσαν γίγαντες, ἡμεῖς εἴμεθα νάνοι,
ἐκεῖνοι φέρουσι παντοῦ τῆς δόξας τὸ στεφάνι
ἐκεῖνοι ἦσαν ἀληθῶς ἐπίγειοι Θεοί !

Ὀνούφριος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Σήμερον συνῆλθον περὶ ὥραν 9ην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ζηνοπούλου ἀσθενοῦντος οἱ κορυφαῖοι τοῦ Κουμουνδουρικοῦ κόμματος κύριοι Σωτηρόπουλος, Α. Μαυρομιχάλης, Παπαμιχαλόπουλος, Πετμεζᾶς, Αὐγερινὸς, Ἀθανασιάδης, Γκίκας, Τζιβανόπουλος, Περρωτὴς, Μανέττας καὶ Κριεζῆς. Μετὰ σύσκεψιν διαρκέσασαν μέχρι τῆς 12 ἀπεφάσισαν ὅπως ἑξακολουθήσῃ τὸ κουμουνδουρικὸν κόμμα, ἀπαρτιζόμενον ἐξ 60 βουλευτῶν, θεωρούμενον ὡς **αὐτοτελές.**

Δι' ἐπιστολῆς τῶν δώδεκα ἀνακοινωθήσεται ἡ ἀπόφασις εἰς τοὺς λοιποὺς τοῦ κόμματος. Καὶ τότε ὅταν συνέλθουν καὶ οἱ ἑξήκοντα, γενήσεται καὶ δευτέρα σύσκεψις. Ἐγένετο μακρὸς λόγος περὶ ριζικῶν μεταβολῶν, ψηφοφορίαι κατὰ νόμους συναρμογῆς τῶν νόμων πρὸς τὸ σύνταγμα, κλπ. Ἡ κατὰ Τρικούπη ἀντιπολίτευσις ἐθεωρήθη ὡς λίαν κατεπείγουσα. Ὑπελογίσθη περίπου ὅτι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ὅλοι ἀνέρχονται εἰς 124—125, ἀποκλεισθέντων ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ πάντων τῶν ἀμφιβόλων. Ὥστε καὶ ἀπαρτίαν ἔχει ἡ ἀντιπολίτευσις. Αὔριον πλειότερα.

Τὰ περὶ τῆς πορείας ἣν μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ Βουλῇ ἡ ἀντιπολίτευσις ἅπερ ἀνέγραψε χθὲς ὁ «Αἰὼν», δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχωσιν ἐπίσημον χαρακτῆρα, διότι πλεῖστοι μὲν οἱ ἀπόντες, ἐν οἷς καὶ ἔγκριτα μέλη αὐτῆς καὶ δὴ καὶ ἀρχηγοὶ κομμάτων καὶ ὑπαρχηγοί, οἱ δὲ ὀλίγοι παρόντες ἀναμφηρίστως οὔτε δικαιοῦνται οὔτε αὐτοὶ νομίζομεν θέλουσι νὰ ἀποφασίσωσί τι ὁριστικόν.

Ὁ κ. Βουλπιώτης δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ὑποδεέστερος τῶν προκατόχων του ὑπουργῶν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν περὶ ἐξαπλώσεως τῆς γυμναστικῆς μέριμναν. Ἡ γυμναστικὴ κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς πρωτευούσης, ἐχούσης δυστυχῶς καὶ τόσα ἄλλα προνόμια. Ὁ κ. Λομβάρδος ἤρξατο νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας· ἰδοὺ δὲ ὅτι ὁ κ. Βουλπιώτης συμπληροῖ τὸ ἔργον τοῦ προκατόχου του, ἀναβιβάσας τὴν γυμναστικὴν εἰς τὴν περιωπὴν ἧς ἐστιν ἀξία, ἥτις ἂν κατὰ βάθος ἐννοηθῇ καὶ ἂν ἐν μεγάλῳ ἐφαρμοσθῇ, βεβαίως θὰ δώσῃ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς μορφώσεως τῆς νέας γενεᾶς. Εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, Μεσολόγγιον, Λάρισσαν, Ζάκυνθον, Καλάμας διώρισε διευθυντὰς τῶν Γυμναστηρίων τοὺς καθηγητὰς τῶν μαθηματικῶν κκ. Κασδόνην, Δημητριάδην, Ρένδζον καὶ Κονδύλην. Ἕκαστος δὲ ἐξ αὐτῶν θὰ ἔχῃ βοηθὸν εἰδικὸν ὡς διδάσκαλον τῆς γυμναστικῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς δὲν θὰ ἀρκεσθῇ εἰς ταῦτα καὶ μόνα· ἀλλὰ δὲν θὰ ἀφήσῃ ἐπαρχίαν ἄνευ Γυμναστηρίου.

Συγχρόνως πληροφορούμεθα ὅτι μελετᾷ ὀργανισμὸν συστάσεως τελείας Γυμναστικῆς Σχολῆς ἐν τῷ Δημοσίῳ Γυμναστηρίῳ μετ' ἀνατομικῶν ὀργάνων κλπ.

Ἔκαμε δὲ καὶ ἓν ἄλλο σπουδαιότερον, διώρισε δι' ἕκαστον ἑλληνικὸν λεγόμενον σχολεῖον—διὰ τὴν πρωτεύουσαν ἐπὶ τοῦ παρόντος—βοηθὸν διδάσκαλον τῆς Γυμναστικῆς.

Ἐλπίζομενότι ἐπὶ τῆς ὑπουργείας του θὰ συντάξῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τέλειον σύστημα Γυμναστικῆς **καθ' ὅλον** τὸ κράτος, ἵνα μὴ λεχθῇ καὶ περὶ τοῦ κ. Βουλπιώτη, ἀνδρὸς ἀληθῶς ρουμελιωτικῆς φιλοτιμίας, ὅτι ἦλθε καὶ παρῆλθεν ὡς ὑπουργὸς, χωρὶς νὰ ἀφίσῃ ἴχνη τῆς διαβάσεώς του.

Οἱ σταλέντες εἰς Χίον καὶ Τσεσμὲν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἰατροὶ εἶνε οἱ πλεῖστοι φίλοι μας· διὰ τοῦτο θέλουσι μᾶς ἐπιτρέψει νὰ τοῖς εἴπωμεν ὅτι πλὴν εὐαρέστου ἐκδρομῆς δι' ἑαυτοὺς δὲν πιστεύομεν νὰ ἔκαμαν τίποτε ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ τῆς καταχθονίου συμφορᾶς. *Πρώτη* ἀπόδειξις ὅτι ἔσπευσαν νὰ ἐπανέλθωσι καθ' ἣν στιγμὴν τὸν πρῶτον σεισμὸν ἠκολούθησε δεύτερος, φοβερώτερος. *Δευτέρα*, οὐδένα φαίνεται τραυματίαν οὔτε ἐπεσκέφθησαν οὔτε ἔσωσαν, πλὴν φαρμάκων τινῶν καὶ χειρουργικῶν ἐργαλείων, ἅπερ ἔδωκαν εἰς τὸν στρατιωτικὸν ἰατρὸν, εἰς ὃν ἠδύνατο νὰ τὰ δώσῃ ἂν δὲν ἀπατώμεθα καὶ εἰς ναυτόπαις τοῦ «Μιαούλη». *Τρίτη*, δὲν ἀντελήφθησαν οἱ ἴδιοι τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐβασίσθησαν ἐπὶ τῶν πληροφοριῶν τοῦ Τούρκου στρατιωτικοῦ ἰατροῦ καὶ γνωρίζομεν ὅλοι τίνα ἀξίαν ἔχουν πληροφορίαι τοιαῦται· καὶ τὸν κατάλογον αὐτὸν τοῦ Τούρκου ἐνεχείρισαν εἰς τὸν κ. Λομβάρδον, τοῦθ' ὅπερ ἐπίσης ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ καμαρῶτος τοῦ «Μιαούλη» *Τετάρτη*, ὅτι ἡ ἰατρικὴ των ἕξις εἰς ἀγριότητα καὶ ὠμότητα μεταβληθεῖσα ἐπονομάζει *ὀλίγους* τετρακοσίους περίπου τραυματίας. *Πέμπτη*, ὅτι ἐν σφοδρότητι ἀνοησίας ὑπολογίζοντες τοὺς ἀστέγους εἰς 20000 προτείνουν εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ ἀποστείλῃ 5,000 ὀκάδας ἄρτου *ἐφάπαξ*, ἤτοι ἑκατὸν δράμια διὰ τὸν καθένα, *ἐπὶ ἕνα* ἴσως μῆνα. *Ἕκτη*, ὅτι τὸ *γνῶθι σαυτὸν* τόσον τοὺς ἔλειψεν ὥστε μολονότι ἀπολύτως **τίποτε δὲν ἔκαμαν,** ἐνεφήνωσαν ἐν τῇ ἐκθέσει των τὴν φράσιν ὅτι «ἀπῆλθον εἰς Ρεῖσδερὲ συνοδευόμενοι ὑπὸ *πλήθους εὐγνωμονούντων ἀτυχῶν κατοίκων*. *Ἑβδόμη*, ὅτι ἡ ἔκθεσίς των οὐδὲν ἴχνος ἐπιστημονικῆς χροιᾶς φέρει, ἂν καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ πέντε ἐπιστημόνων, δὲν πρόκειται δὲ περὶ ἁπλῆς δυσεντερίας ἡ κωλικο-

πόνου, ἀλλὰ περὶ σεισμοῦ, οὗ ἡ περιγραφὴ δέον νὰ γίνεται καθ'ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὅρους· οἱ ἴδιοι δὲ ἐὰν ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀνεπαρκεῖς, ἔπρεπε νὰ προσβλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἕνα φυσικομαθηματικὸν καὶ *ὀγδόη*, ὅτι καὶ ἡ ἐργασία των καὶ ἡ ἔκθεσίς των ἐγράφη ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ λάβωσι παράσημον, διότι τὴν μὲν πρώτην φορὰν ὅτε κάτι ἔκαμαν **ἔπρεπε** νὰ μὴ πάρουν, διότι τώρα τὰ παράσημα κατήντησαν ἀτιμωτικά, ἐνῷ τώρα ποῦ δὲν ἔκαμαν ἀπολύτως τίποτε καὶ παρέβησαν τὸ καθῆκόν των, **δικαιοῦνται νὰ παρασημοφορηθοῦν ὅλοι.** Φίλτατε Καμπούρογλε, αὐτὴν τὴν φορὰν μᾶς ἔχετε συμφωνότατον!

Ὅπως τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν συνωθοῦνται οἱ χριστιανοὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρὸ τῶν καταστολίστων παραπηγμάτων διὰ νὰ ἀγοράσωσι τὰς λαμπάδας τοῦ Πάσχα, ὅπως διαγκωνίζονται οἱ φιλακόλουθοι κύκλω τοῦ ἱερέως διὰ νὰ λάβωσι τὸ θεῖον ἀντίδωρον, ὅπως γρονθοκοποῦνται οἱ μελομανεῖς ἐν ἑσπέρᾳ θεατρικῆς παραστάσεως πρὸ τῆς θυρίδος τῶν εἰσιτηρίων, τοιαύτη συνώθησις, τοιοῦτος διαγκωνισμὸς ἐξησκεῖτο χθὲς ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸ τῶν καπνοπωλείων, τῶν κεντρικωτέρων ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ, Αἰόλου καὶ Σταδίου. Οἱ καπνοπῶλαι εἶχον ἐγείρει ἔξω τῶν θυρῶν τῶν καταστημάτων αὐτῶν βωμοὺς διὰ τραπεζῶν καὶ κιβωτίων, ἐφ' ὧν ἐπώλουν τὰ τελευταῖα ἐλεύθερα σιγαρόχαρτα, ὡς ἂν ἤθελον ἐπὶ τῶν βωμῶν αὐτῶν νὰ θεοποιήσωσι τὴν μνήμην τῆς θνησκούσης ἐλευθερίας τῶν σιγαροχάρτων ἐν τῇ ἀγοραπωλησίᾳ, ὡς οἱ ρωμαῖοι ἐθεοποίουν τοὺς αὐτοκράτοράς των θνήσκοντας. Περὶ τὴν δύσιν μάλιστα τῆς ἡμέρας, ὅσῳ ἡ μισητὴ ἐπαύριον ἐπλησίαζε, τόσῳ ηὔξανεν ἡ πυρετώδης ἐργασία πωλούντων καὶ ἀγοραστῶν. Αἱ τιμαὶ τοῦ σιγαροχάρτου ὑψοῦντο καὶ κατέβαινον ταχύτατα ἐν τῇ πωλήσει, καὶ ἐνομίζετε ὅτι ἐτελοῦντο χρηματιστικαὶ ἐργασίαι. Περὶ τὴν ἑνάτην τῆς ἑσπέρας αἱ δεσμίδες εἶχον ἐξαντληθῆ, ἐκτὸς ὀλίγων, αἵτινες ἐπωλοῦντο ἀντὶ 50 λεπτῶν ἡ δώδεκάς. Ἀπολαύσατε λοιπὸν τῶν καπνιστικῶν σας ἡδονῶν οἱ προνοήσαντες νὰ προμηθευθῆτε πρὸ τῆς σήμερον σιγαρόχαρτα, ἀλλὰ μεθ' ὅσης δύνασθε φειδοῦς μεταχειρίζεσθε ταῦτα, διὰ νὰ παρατείνετε ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ ἀνάγκη θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ὑφίστασθε τὸ θλιβερὸν θέαμα σιγαροχάρτων φερόντων ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ στίγμα ... τῶν φόρων.

Ἀπὸ πέρυσιν ὀρθότατα, σοφώτατα ἀπεφασίσθη οἱ φοιτηταὶ τῆς ἰατρικῆς νὰ ἐξετάζωνται εἰς τὰ γενικὰ μαθήματα. Τοῦ νέου τούτου μέτρου ἀπηλλάγησαν οἱ τριτοετεῖς καὶ τεταρτοετεῖς, ὑπεβλήθησαν δὲ εἰς αὐτὸ οἱ πρωτοετεῖς καὶ δευτεροετεῖς· ἤδη οἱ τελευταῖοι παραπονοῦνται θέλοντες νὰ ἀπαλλαγῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς δυσκολευόμενοι νὰ δώσουν ἐξετάσεις. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ τριτοετεῖς καὶ τεταρτοετεῖς ἀφ' ἑαυτῶν ὤφειλον νὰ ζητήσουν νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο ἂν θέλουν νὰ παύσῃ ἡ βάρβαρος ἕξις τοῦ ἀπολύειν τὸ Πανεπιστήμιον ἐντελῶς ἀμορφώτους ἰατροὺς καὶ ἀναγκάζεσθαι τοὺς μὲν εὐπόρους τρέχειν ἀπὸ ρυτῆρος εἰς Παρισίους ἢ Βιέννην, τοὺς δὲ μὴ τοιούτους φθίνοντας τοὺς πλείους δι ἔλλειψιν πελατῶν καὶ ἀνυποληψίαν. Ὁσαιδήποτε αὐστηρότητες καὶ ἂν εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν Σχολὴν πρέπει νὰ γίνωνται δεκταὶ εὐγνωμόνως. Εἰς ὅ,τι δικαιοῦνται νὰ παραπονοῦνται οἱ δευτεροετεῖς εἶνε ὅτι τὰ γενικὰ μαθήματα εἰς ἃ ὑποβάλλονται νὰ ἐξετασθῶσι συμπίπτουν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ μετὰ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν μαθημάτων· σύγκαμα δὲ τὸ λίαν στενὸν τῆς χρονικῆς προθεσμίας ἥτις τοῖς παρέχεται ὅπως προπαρασκευασθῶσιν εἰς μέγαν ἀριθμὸν μαθημάτων. Τὴν θεραπείαν τῶν δικαίων τούτων παραπόνων προσδοκῶμεν παρὰ τοῦ νοήμονος καὶ προνοητικοῦ Πρυτάνεως.

Προχθὲς ἐπανελήφθησαν αἱ περυσιναὶ ταραχαὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἕνεκα μεταθέσεως τῶν φοιτητῶν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἀπὸ τῆς δι' αὐτοὺς ὡρισμένης αἰθούσης εἰς ἄλλην στενοτέραν καὶ ἀνώμαλον τὸ ἔδαφος. Ἐπειδὴ οἱ φοιτηταὶ τῆς Νομικῆς εἶνε πολλοί, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς συγκλήτου νὰ ἑνωθῶσιν αἱ δύο αἴθουσαι τῆς νομικῆς καὶ φιλοσοφικῆς σχολῆς, ἀνοιγομένης τῆς ἐν τῷ μεταξὺ θύρας· οὕτω πῶς εὐκολύνονται μὲν βεβαίως οἱ τῆς Νομικῆς, ἀλλ' οἱ τῆς φιλοσοφικῆς φοιτηταὶ περιπίπτουσιν εἰς δυσκολίας. Ὅσοι καὶ ἂν εἶνε οἱ τῆς νομικῆς σχολῆς φοιτηταὶ χωροῦσιν ἐν τῇ ἑαυτῶν αἰθούσῃ, διότι οὗτοι συνήθως δὲν ἔχουσι διδασκαλίας καθ' ὑπαγόρευσιν. Ἡ δὲ αἴθουσα ἥτις ὡρίσθη διὰ τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν, παραβλάπτει οὐσιωδῶς τὴν διδασκαλίαν· πρῶτον μὲν διότι τὸ ἥμισυ ἔδαφος αὐτῆς τὸ πρὸς τὴν ἕδραν εἶναι κατὰ ἥμισυ μέτρον ὑψηλότερον τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως καὶ ἑπομένως πλεῖστοι μαθηταὶ οὔτε βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ καθηγητοῦ, οὔτε ἀκούουσι καλῶς τὴν φωνὴν αὐτοῦ· δεύτερον δὲ διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ χωρήσῃ ἡ αἴθουσα τοὺς φοιτητὰς εἴς τινα μαθήματα, εἰς ἃ οὗτοι ὀφείλουσι νὰ κρατῶσι σημειώσεις καὶ ἑπομένως νὰ κάθηνται, καὶ τρίτον διότι εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς ἀδιακόπους ἐκ τῶν παρελαυνουσῶν ἁμαξῶν διαταράξεις. Ἑπομένως εἶνε δίκαιον νὰ εὑρεθῇ ταχεῖα θεραπεία τοῦ κακοῦ. Ἔπειτα οἱ καθηγηταὶ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς δὲν ξεύρετε ὅτι ὅλοι πλὴν τοῦ βοὴν κομψοῦ κ. Στρούμπου οὔτε φωνὴν ἔχουσι, οὔτε ψυχήν;

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας ἀπένειμεν εἰς τὸν νεαρὸν καὶ πλήρη μέλλοντος ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ κ. Χατζηπέτρον τὸ παράσημον τῶν ἱππότων τοῦ τάγματος Δανεβρόγ. Εἴθε τὸ φῶς τοῦ παρασήμου νὰ τὸν ὁδηγῇ πάντοτε εἰς τὴν χρυσῆν ὁδὸν τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τοῦ καθήκοντος.

Τὴν νύκτα τῆς 8—9 ἱσταμένου ἱστιοφόρον πλοῖον ἐκ Δεδεαγάτζ προερχόμενον καὶ εἰς Πειραιᾶ διευθυνόμενον μὲ φορτίον σίτου, προσέκρουσε καὶ ἐναυάγησεν εἰς τὴν Λεγραινῶν Λαυρίου, διασωθέντος τοῦ πληρώματος καὶ μέρους τοῦ φορτίου.

Σκηναὶ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Κυθήροις.

Μᾶς γράφουσιν ἐκεῖθεν, ὅτι χωροφύλακες τῆς ἐκεῖσε δυνάμεως ὧν καθυστεροῦνται μισθοδοσίαι, ἠπείλησαν ταμίαν ἐὰν δὲν πληρώσῃ αὐτοῖς ταχέως καθυστερούμενα. Ταμίας εὑρέθη ἐν δυσαρέστῳ καὶ στενοχώρῳ θέσει, διότι ταμεῖον του δὲν περιεῖχεν ἄλλο τι εἰμὴ σχετικὴν ἀλληλογραφίαν περὶ ταχείας ἀποστολῆς χρημάτων ὧν ἐστερεῖτο πρὸς πληρωμὴν δικαιούχων, ἐπὶ πρωθυπουργίας Χ. Τρικούπη.

Ἐν χωρίῳ Λιβανάταις τοῦ δήμου Δαφνησίων τῆς Λοκρίδος ὁ πατὴρ Δ. Ἀθ. Ἀγγελῆς μετὰ προηγουμένην ἔριδα μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ν. Δ. Ἀγγελῆ ἐτραυμάτισεν αὐτὸν ἐπικινδύνως ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης. Πρωτότυπος πατρικὴ φιλοστοργία.

Ὀρέστης Ζουτόρκας ἢ Τουτάρκας ἐξ Ἰθάκης διαμένων ἐν Ρουμανίᾳ, παρέλαβε παρὰ τῆς κυρίας Βιδράσκη 50 χιλιάδων φράγκων πρὸς ἀγορὰν δημητριακῶν καρπῶν, ἀλλὰ ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ γίνῃ ἄφαντος μετὰ τῶν χρημάτων, καὶ ἤδη ἡ ρουμανικὴ πρεσβεία αἰτεῖ παρὰ τῶν διαφόρων ἀστυνομιῶν τὴν σύλληψίν του. Καλὸν ἤθελεν εἶσθαι ἡ σύλληψίς του, ἀλλὰ ἀνέφικτος.

Εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας εἶχον συγκεντρωθῇ χθὲς οἱ ἀγορασθέντες ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἄρτοι, ὅπως θρέψωσι τοὺς δυστυχεῖς ἀνεστίους ἐκ τῶν σεισμῶν τῆς ἐρυθραϊκῆς χερσονήσου, ἐκεῖθεν δὲ ἐτίθεντο ἐντὸς τῶν ἔξωθεν παρατεταγμένων μεγάλων κάρρων τοῦ πυροβολικοῦ, ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, ἅτινα πάντα ἐπληρώθησαν.

Ἀγριωπὸς ἱερεὺς Χαλδαῖος περιφερόμενος ἀπό τινος ἐν Ἀθήναις εἰσέρχεται εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰ δωμάτια καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνην, ἀλλ'εἶνε τόσον ἀπαιτητικὸς ὥστε τὴν ἐλεημοσύνην τὴν μετατρέπει εἰς φόρον καταναγκαστικόν. Ὁ πλάνης οὗτος ἱερεὺς φέρει καὶ κατάστιχον, ἐν ᾧ ἐγγράφονται ἂν θέλωσιν, οἱ ἐλεοῦντες· φέρει δὲ καὶ συστατήριον γράμμα ἐσφραγισμένον μὲν τῇ σφραγῖδι τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ πολὺ πρόστυχον καὶ *κακοφτιασμένον*. Τώρα ἐρωτῶμεν συντόμως τοὺς ἁρμοδίους· Πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται τοιοῦτος ἐξευτελισμὸς τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος δι' ὀλίγας δεκάρας;

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν διὰ νέας ἐγκυκλίου του ζητεῖ καταλόγους τῶν ὑπαρχόντων λεπρῶν. Καλὸν ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν ἐν αὐτοῖς συμπεριληφθῇ καὶ ὁ ἐν τῇ πρωτευούσῃ γνωστὸς μεταπράτης Κρητικοῦ τυροῦ καὶ μαλλίνων ὑφασμάτων Κρὴς, ὅστις διωχθεὶς ἐκ Κρήτης διαμένει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀνενόχλητος.

Διάφοροι ἔνοπλοι πολῖται ἐπολιόρκησαν νεωστὶ ἐκλεχθέντα δήμαρχον Ζαράκον, ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὑβρίζοντες αὐτόν, ἀπειλοῦντες ζωήν του.—Τὸ ἔχει ἡ χρονιὰ διὰ τοὺς δημάρχους, καὶ ἃς λάβουν κατάλληλα τὰ μέτρα.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩι ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩι

Ὁ προχθὲς ἐπὶ ἀποπλανήσει εἰς ἀσέλγειαν κορασίου, κατὰ 35 ἔτη! μικροτέρου του Χρυσυφὸς ἡ πρᾶξις τοῦ ὁποίου καθ' ἡμᾶς τοὐλάχιστον δὲν προέδιδε ἢ παραφροσύνην ἐνστίκτων καὶ κτηνωδίαν ἐπιθυμιῶν κατεδικάσθη εἰς 12 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά.

Τρίτη, 11 Ὀκτωβρίου.

Κωνσταντῖνος Δήμας λέγεται ὁ κατηγορούμενος καὶ ἀναίρεσις κατὰ τῆς συζύγου του εἶνε τὸ ἔγκλημά του.

Τὴν 11 νοεμβρίου τοῦ 1882 δηλαδὴ ὁ κατηγορούμενος πάσχων ἐξ εὐλογίας προσεκάλεσεν εἰς Κουκουβάουνες, ὅπου κατῴκει τὸν ἰατρὸν Ὀρφανουδάκην νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ· εἰς τὸν ἰατρὸν ἡ σύζυγός του εἶπεν ὅτι «*χθὲς ἔκαμε τρέλλαις*», πρᾶγμα ὅπερ τότε μὲν τὸν ἔκαμε νὰ ρίψῃ ἐπὶ τῆς συζύγου του ἀγριωπὸν βλέμμα, ἀργότερα δὲ καὶ νὰ τὴν φονεύσῃ, ὡς ὑποστηρίζει τὸ κατηγορητήριον.

Ἀλλεπαλλήλως παρουσιάζονται οἱ μάρτυρες καταθέτοντες σχεδὸν ὅλοι τὰ αὐτὰ περιστατικά. Ὅτι δηλ. ὁ κατηγορούμενος εἶχε 'πανδρευθῆ τὴν Βαστιανὴν Μαριέττη ἐξ ἔρωτος, «τοῦ ὁποίου ἡ θέρμη, ὡς εἶπε ὁ εἷς τῶν συνηγόρων, δὲν 'μποροῦσε παρὰ νὰ διαρκῇ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐγκλήματος, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν δύο παιδιῶν, τὰ ὁποῖα εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου, μόλις διετὲς ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ γάμου τούτου. Ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου πάσχων ἐξ εὐλογίας εἶχε κλεισθῆ μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὴν οἰκίαν του ὅτε ἐξαίφνης ἠκούσθη μία φωνὴ ἐντὸς τοῦ 'σπιτιοῦ, καὶ οἱ γείτονες εἶδον τὴν γυναῖκα τοῦ κατηγορουμένου ἐξερχομένην ἐκεῖθεν αἱμόφυρτον καὶ φέρουσαν τρεῖς διαμπερεῖς πληγὰς κατὰ τὸ στῆθος. Ὁ κατηγορούμενος κλείει ἔσωθεν τὴν θύραν, ἀρχίζει νὰ ρίπτῃ κάρβουνα εἰς τὰ ροῦχα τῆς συζύγου του καὶ ἀποπειρᾶται διὰ μιᾶς πιστολιᾶς νὰ δολοφονήσῃ... καὶ τὴν κασέλλαν του.. Οἱ περὶ τὴν οἰκίαν του συναχθέντες χωρικοὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς πιστολιᾶς νομίσαντες ὅτι ὁ κατηγορούμενος πυτοχειριάσθη ἀποσύρονται ἐκεῖθεν καὶ τρέχουσι πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς φονευθείσης, εἰς τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἐξέπνεεν ἤδη ἡ ἄτυχὴς σύζυγος, μὴ δυνηθεῖσα νὰ εἴπῃ τίποτε. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ φονεὺς σύζυγος κατορθώνει νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θείου τῆς συζύγου του Παναγῆ Μαριέττη καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς ἓν ξεροπήγαδο (καὶ δὲν ἐξηκριβώθη, ἂν μόνος του κατέβη ἐκεῖ, ἢ ἂν τὸν κατέβασαν ἄλλοι), ὁπόθεν δὲν δέχεται ν' ἀνασυρθῇ, εἰμὴ ἀφοῦ ὁ ἐνωμοτάρχης Ἀποστολίδης καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ ὑπόσχονται νὰ τὸν ὑπερασπίσωσιν ἀπὸ τῶν τυχὸν ἐπιθέσεων τῶν ἐξηγριωμένων συγγενῶν τῆς φονευθείσης.... καὶ νὰ τὸν στείλουν εἰς τὸν Μενδρεσέν.

Ὁ κατηγορούμενος βραχύσωμος, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, φέρων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς δίκης τὴν κεφαλήν του χαμηλωμένην, ἐξ ἐκείνων τῶν φυσιογνωμιῶν αἵτινες δὲν σᾶς λέγουν τίποτε ἀπολογούμενος εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν σκηνῶν ἐνθυμεῖται καὶ ὅτι βέβαια τὴν ἀναίρεσιν ἐξετέλεσεν ἐν καταστάσει μανίας, προερχομένης ἐκ τῆς εὐλογίας.

Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Ράδος ὑποστηρίζει ἀναίρεσιν, διαπραχθεῖσαν ἐν μετρίᾳ τοῦ νοὸς συγχύσει, ἡ δὲ ὑπεράσπισις διὰ τοῦ κ. Μπουφίδου καὶ Δαμιράλη διϋσχυρίζεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐν παροξυσμῷ καὶ μὴ ἔχων συνείδησιν τῶν πράξεών του διέπραξεν ἔγκλημα κατὰ τῆς «τρυφερᾶ ἀγαπωμένης» συζύγου του, ποικίλλουσα τὴν ἀγόρευσίν της μὲ ρητορικὰ καὶ ἐρωτικὰ ἄνθη καὶ θέλουσα νὰ συνταυτίσῃ τὸ Γουδὶ μὲ τοῦ Δρομοκαΐτη καὶ τὸν Κάνθαρον μὲ τὸ Δαφνί.

Ἀλλ' οἱ ἔνορκοι δὲν ἠθέλησαν νὰ τελέσωσι γάμους ἐξαμβλωματικοὺς καὶ κατεδίκασαν τὸν κατηγορούμενον εἰς 7 καὶ 1)2 ἐτῶν εἱρκτήν.

Καὶ δύο καραμέλες.

Ἐξετάζεται μία μάρτυς.

Πρόεδρος. Τί ξέρεις ἐσὺ κυρά;

Μάρτυς. Ἐγὼ, κύριε πρόεδρε, σὰν *παλιογυναικοῦλα*! ποῦ εἶμαι δὲν θυμᾶμαι, τὴν ἀνάκρισίν μου νὰ κυτάξτε.

Καὶ πάλιν ἡ αὐτή.

Συνήγορος. Ἄκουγες τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα νὰ μαλώνουνε μιὰ φορά.

Μάρτυς. Τοὺς ἄκουγα, σὰν *ἀνδρόγυνο* ποῦ ἤτανε.

Τετάρτη, 12 Ὀκτωβρίου.

Τὸ τελευταῖον τῆς λῃστείας ἀπήχημα, ἡ τῆς Δεσποίνης

Ζωγράφου ἐν Χασανίῳ ὑπὸ τῶν Ἀλ. Χαλβατζῆ, Γεωργίου Δράκου, Θωμᾶ, Γκόβαρη Παναγ. Δόσκου καὶ Νικολ. Σκούρτη λήστευσις ἐκδικάζεται σήμερον.

Εἰσαγγελεύει ὁ κ. Καρύδας. Συνήγορος τῶν τεσσάρων πρώτων ὁ κ. Μπουρίδης. Τοῦ τελευταίου οἱ κύριοι Ρ. Χοϊδᾶς καὶ Παπαλεξανδρῆς.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ζωηροτάτην ἀποστροφὴν τοῦ κ. Χοϊδᾶ πρὸς τὸν συνήγορον τῶν τεσσάρων πρώτων κατηγορουμένων ὅλων φουστανελλοφόρων, τοῦ Ἠλ. Χαλβατζῆ, μόλις εἰκοσαετοῦς, μὲ φυσιογνωμίαν αἰγυπτιακήν, ἀντιπαθητικὴν μᾶλλον τῶν ἄλλων μὲ βλέμματα ὕπουλα καὶ πονηρὰς φυσιογνωμίας διανθιζομένην καὶ μὲ ὀλίγην ποίησιν, ἀποστροφή, ἥτις συνδιαζομένη καὶ μὲ τὴν ἀγαθοτάτην τοῦ Σκούρτη φυσιογνωμίαν κινεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν συμπάθειάν μας ἥτις εὐχόμεθα νὰ μὴ διαψευσθῇ ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας.

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Χανίων ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου.

Ἐν καιρῷ ἀνεκοίνωσα ὑμῖν ὅτι ἀναφοραὶ χαλκευθεῖσαι εἰς τὰ καταγώγια τῶν διοικητικῶν μεγάρων εἶχον τεθῆ εἰς κυκλοφορίαν πρῶς συλλογὴν ὑπογραφῶν ὑπὲρ τοῦ πασσᾶ. Γινώσκετε ἤδη ὁποῖον τέλος ἔλαβον, ὅτι ἐματαιώθησαν. Σήμερον μανθάνω περιέργους τινὰς λεπτομερείας περὶ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα τὰ νυρόσπαστα τοῦ Φωτιάδου ἔθετον εἰς ἐνέργειαν ὅπως ἀγρεύσωσιν ὑπογραφάς. Μεταβαίνοντες παρ' ἑκάστῳ δημάρχῳ οἱ περιάγοντες αὐτάς, ἔπαρχοι, ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, διοικητικοὶ ἀστυνόμοι, ὅλοι οὗτοι *εκκαπετάνοι* ἔλεγον: «Τί διοικητὴν θέλετε, χριστιανὸν ἢ τοῦρκον;»—«Χριστιανόν», ἀπήντων φυσικῷ τῷ λόγῳ οἱ δήμαρχοι.—«Αἴ, τότε ὑπογράψετε ἐδῶ, διότι οἱ τοῦρκοι ἐνεργοῦν νὰ φέρουν τοῦρκον». Καὶ οὕτω κατώρθωσαν νὰ ἀποσπάσωσι τὰς ὑπογραφὰς ἁπλοϊκῶν τινων δημάρχων, μόλις γινωσκόντων νὰ γράψωσι τὰ ὀνόματά των. Ἀλλ' ἤδη ὅτε ἐγνώσθη τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, οἱ καλῇ τῇ πίστει ὑπογράψαντες ἐξεμάνησαν, πέντε δὲ, οἱ τῆς Κισσάμου, μετέβησαν προχθὲς παρὰ τῷ πασσᾷ καὶ ἀπῄτησαν νὰ τοῖς δώσῃ τὰς ἀναφορὰς νὰ τὰς σχίσωσι. Ὁ Φωτιάδης τοῖς εἶπε ὅτι τὰς ἔπεμψεν εἰς τὸν ἔπαρχον διὰ νὰ τὰς σχίσῃ ἐνώπιόν των, ἄγνωστον ὅμως, ἂν τοῖς εἶπε ἀλήθειαν ἢ ψεύματα.

Ἐν τῷ πρακτικῷ, ὅπερ οἱ ἐν Ρεθύμνῃ συνελθόντες ὑπέγραψαν καὶ δι' οὗ ἀπεφαίνοντο οὐδὲν εὐχαριστήριον νὰ δοθῇ εἰς τὸν Φωτιάδην ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Κρήτης, ἐσημειοῦτο ὅτι ὁ πασσᾶς μας ἔδειξεν εὐγενεῖς διαθέσεις ὑπὲρ τῆς Κρήτης, δὲν τῷ δίδεται ὅμως εὐχαριστήριον διότι πᾶσα ἔκφρασις εὐαρεσκείας πρὸς οἷον δήποτε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς γενικὰ πολιτικὰ συμφέροντα τοῦ τόπου. Ὡς παρατηρεῖ τις ἡ ἐξεγερθεῖσα ἐν Κρήτῃ ἀγανάκτησις δὲν ἀπέβλεπε ποσῶς τὸ μοῦτρον τοῦ πασσᾶ—θὰ ἦτο μεγάλη τιμὴ δι' αὐτὸν ἂν τὸν ἐσυλλογίζοντο— ἡ προκληθεῖσα ἀντίδρασις ἔτεινε νὰ ἀποκρούσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπισήμως πᾶσαν ἰδέαν ὅτι ἡ Κρήτη μένει εὐχαριστημένη ὑπὸ τὴν παροῦσαν πολιτικὴν κατάστασιν, διότι τοιοῦτόν τι ἐλέγετο εἰς τὰ ὑπὲρ τοῦ Φωτιάδου εὐχαριστήρια. Κατωρθώθη ὁ σκοπὸς οὗτος, ἀλλ' ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἐπιτροπῆς παρεισέφρησαν καὶ δύο ζιζάνια, τὰ ὁποῖα ὁ Φωτιάδης διὰ ποικίλων τρόπων ἔχει καθυποχρεώσει· ταῦτα λοιπὸν ἀφοῦ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα, ἐξελιπάρησαν ὑπὲρ τοῦ αὐθέντου των ὡς ἐλεημοσύνην τὴν εἰς τὸ πρακτικὸν ἀναφερομένην περὶ τοῦ Φωτιάδου φράσιν. Καὶ τόσον *τιποτένιο* ἐθεωρήθη τοῦτο, ὥστε ἄνδρες ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀδιάλλακτοι τοῦ πασσᾶ ἐχθροὶ, ὧν τὰ ἁγνὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα οὐδ' ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν δύνανται νὰ τεθῶσιν μετ' ἐπιπολαιότητος ἀληθοῦς ἔθηκαν τὴν ὑπογραφήν των ὑπὸ τὴν ὁμολογίαν ἐκείνων, χωρὶς νὰ τὴν συμμερίζωνται, παραφερθέντες ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὅτι ἐπέτυχαν νὰ ἐξουδετερώσωσι τὰ δόλια σχέδια τοῦ Φωτιάδου. Καὶ πράγματι ἡ ὑπὲρ τοῦ Φωτιάδου φράσις ἐκείνη κατ' οὐσίαν οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει ἔννοιαν ἢ ὅτι ἅπασαν τὴν εὐθύνην τῆς κακῆς ἐν Κρήτῃ καταστάσεως ἐπιρρίπτει εἰς τὴν κακοβουλίαν μόνης τῆς Πύλης, ἀπαλλάττουσα τὸν Φωτιάδην. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ψεῦδος, καὶ πάντοτε μένει ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ κ. Φωτιάδης κατεδέχθη ἀντὶ 300 λιρῶν κατὰ μῆνα νὰ προσφέρῃ ἑαυτὸν ὡς ὄργανον εἰς τὴν ὑπουλοτέραν τυραννίαν, τὴν ὁποίαν ὑπηρέτησεν ὡς ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος δοῦλος. Τὸν Φωτιάδην ἡμεῖς πάντοτε τὸν ἐκρίναμεν ἐκ τῶν πράξεών του, τὰς ὁποίας ἐβλέπομεν· κατὰ βάθος ἐξεταζόμενος πιθανὸν νὰ εἶχεν *εὐγενεῖς διαθέσεις* ἀλλὰ τόσον *βαθειὰ* ἦσαν αὐταὶ καταπλακωμέναι, ὥστε δὲν κατώρθωσαν αἱ δυστυχεῖς ποτε νὰ ἐκχωθῶσι. Καὶ ἔμειναν πάντοτε νεκραί.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπεν ἄλλοτε ὁ Οἰκονόμου ἐν τῇ Βουλῇ ὅτι «τὰ χωριατόπουλα παίρνουν δρόμο», τοῦτο σήμερον ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τὸν Πειραιᾶ ὅστις εἰς τὸ θεατρικὸν ζήτημα σᾶς ὑπερτέρησε, κυρίαι καὶ κύριοι μεμψίμοιροι Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι θέλοντες νὰ καταφερθῆτε κατὰ τῆς γείτονος ἐργατικῆς πόλεως, εἰς ὅλα τὴν εὑρίσκετε τελείαν, εἰς χρῆμα καὶ εἰς πᾶσαν ἐφικτὴν πρόοδον, μόνον λέγετε, καλαισθησίας στερεῖται «δὲν ἔχει, ἀδελφέ, οὔτ' ἕνα θέατρο». Καὶ νομίζετε ὅτι διὰ αὐτὸ τὸ θέατρον περὶ οὗ θὰ σᾶς ὁμιλήσωμεν ἐχρειάσθησαν δήμαρχοι παρελθόντες καὶ ὑριστάμενοι, ἢ δημοτικὰ συμβούλια καὶ διαβούλια; Τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι ὁ *νοικοκύρης* Μουτζόπουλος ἐψήφιζε καὶ ἐσχεδιαγράφει ἀνέγερσιν μεγαλοπρεποῦς Δημοτικοῦ Θεάτρου ἐπιζητῶν πραγματοποίησιν δανείου διακοσίων χιλιάδων δρ. δι' οὗ ἤθελεν ἐπιβαρυνθῆ ὁ Δῆμος, καὶ ὁ κατ' αὐτοὺς *ξυπόλυτος* Σκυλίτσης ἐν διαστήματι τόσων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν δ. ἀρχὴν ἀνόδου του, εἰς ὅτας ὁ θεὸς ἔκτισε τὸν κόσμον, ἐκθέτει εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἀνέγερσιν Θεάτρου ὅπερ ὑπόσχεται ν' ἀποπερατώσῃ ἄνευ δανείου. Ὁ περὶ θεάτρου σάλος τοῦ διαπληκτισμοῦ καὶ τῶν διχογνωμιῶν ἀπασχολεῖ τὴν Ἀθηναϊκὴν δημοσιογραφίαν πρὸ ἐτῶν καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ ἱδρύεται ἡσύχως χωρὶς νὰ προηγηθῇ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος. Ὁ Ἀλεξιάδης χρηματολογεῖ 40,000 δραχμῶν Πειραϊκῶν κατὰ πᾶσαν θερινὴν περίοδον καὶ ὄχι μόνον περὶ χειμερινοῦ δὲν σκέπτεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς προκαταβολυσμιαίας ρακώδεις σκηνὰς τοῦ θερινοῦ του δὲν ἠθέλησε ν' ἀντικαταστήσῃ. Οἱ δὲ περὶ τὰς χρηματικὰς κυβείας τυρβάζοντες καὶ ἐν ληστρικοῖς παιγνιδίοις τὸ πᾶν διακινδυνεύοντες ὁμογενεῖς μας, βαρέως δυνασχετοῦσιν ἐπὶ τῇ ἐλλείψει θεάτρου, καὶ ἐν τούτοις ὄχι μόνον ὑπὸ ἐμπορικὴν ἔποψιν διστάζουσι νὰ ἀφιερώσωσι μερικὰς χιλιάδας δραχμῶν εἰς ἓν κτίριον διὰ θέατρον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγορὰν ἑνὸς θεωρείου *ἐπιεικῶς* τὴν ἀποφασίζουσιν!

Ἔπρεπε ὅμως κατὰ καλὴν τύχην τοῦ Πειραιῶς νὰ εὑρεθῇ εἰς ἔνθερμος λάτρις τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὁ κ. Μπίστης, νέος φιλότιμος καὶ προοδευτικώτατος ἐξ οὗ πολλὰ ἀνεπιφυλάκτως δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν, ὡς διευθυντὴς κάλλιστα κατηρτισμένου εἰκοσαμελοῦς σχεδὸν θιάσου, καὶ ὁ κ. Καμπανάκης, ἀνὴρ ἀρκούσης καλαισθησίας καὶ φιλοπρόοδος, ἵνα ἐπιχειρήσωσι τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἐν Πειραιεῖ χειμερινοῦ θεάτρου ὑπὸ τόσας καὶ τόσας ἀπελπιστικὰς περιστάσεις τῆς ἀναισθήτου κοινωνικῆς μας καταστάσεως καὶ τῆς ἀπογοητευτικῆς ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν καταπτώσεως. Διότι ἅμα ὡς διατυμπανισθῇ ἡ ἐγκατάστασις θιάσου γαλλικοῦ, ἰταλικοῦ, ξένου ἐν γένει, καὶ γενικώτερον ξετραχηλισμένου, ἵνα ὁμιλήσωμεν σαφέστερον, οἱ *φιλόμουσοι* πολῖται τυφλῶς καὶ ἀθρόοι σπεύδουσι νὰ προσέλθωσιν. Θέλομεν τοὺς ἕλληνας ἠθο-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 588)

Μεταξὺ τῆς δεσποινίδος δ' Ἀνκοὺρτ καὶ τῆς Κακάο ὁ πόλεμος ἦτο ἀκατάπαυστος καὶ δεινός. Μίαν ἡμέραν, ἡ Σοφία ἐπανερχομένη ἐκ τοῦ διαλεκτηρίου, ἔφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν κρατοῦσα εἰς χεῖρας σάκκον σοκολάτας. Ἔδωκεν εἰς ὅλας τὰς συμμαθητρίας της καὶ, πλησιάζουσα τὴν Ἀθηναΐδα εὐγενῶς, τῆς ἔδωκεν τὸν σάκκον λέγουσα· «Θέλεις; μπορεῖς νὰ φᾷς! δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ δική σας, εἶναι ἀπὸ τοῦ Μαρκῆ!»

Ἡ μικρὰ Μουλινὲ ἔγινε πελιδνὴ ἐκ λύσσης καὶ ἁρπάζουσα τὸν σάκκον τὸν ἔρριψεν ἐπί τινος παραθύρου, τοῦ ὁποίου τὸ γυαλὶ ἔπεσεν εἰς τεμάχια θορυβωδῶς ἐπὶ τῆς ἄμμου. Πιάσιμο ἐπηκολούθησε, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἀθηναῖς, σπρωχθεῖσα ὁρμητικῶς, ἔκοψε τὸ χέρι της εἰς τεμάχιον γυαλοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ ὁρμὴ τοῦ θυμοῦ της, ὁ φόβος εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος, ἔκαμαν τὴν δεσποινίδα Μουλινὲ νὰ λιποθυμήσῃ. Παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὸν τόσῳ εὐμετάβλητον χαρακτῆρά της, ἡ Σοφία ἔλαβε τὴν Ἀθηναΐδα εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ ἐβοήθησε νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, κλαίουσα καὶ ἀπηλπισμένη διότι αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ σκηνὴ ἤλλαξεν. Ἡ Ἀθηναῖς ἀναφανδὸν, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν θυγατέρων τῶν ἀστῶν, καὶ τὸ σχολεῖον διῃρέθη εἰς δύο στρατόπεδα· αἱ ἀριστοκρατίαι ἀφ' ἑνὸς, αἱ πλούσιαι ἀφ' ἑτέρου. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐμεγάλωναν, καὶ αἱ φιλονεικίαι των εἶχον ἤδη λάβει ὄψιν ἐχέμυθον καὶ ὕπουλον, ὑπενθυμίζουσαι τὰς φιλονεικίας τῶν μεγάλων. Δὲν ἐπιάνοντο πλέον χέρια μὲ χέρια, ἀλλὰ ἐκτυπῶντο σκληρότερον διὰ τῶν λόγων.

Ἡ Κλαίρη ὑπερήφανος καὶ περιφρονητικὴ, δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τίποτε ἀπ' αὐτά. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐμισεῖτο ὀλιγώτερον. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀθηναΐδος, ὑπῆρχε σιωπηρὰ πάλη. Ἡ δεσποινὶς Μουλινὲ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀντίπαλος τῆς δεσποινίδος Μπωλιὲ καὶ ἀληθῶς αἱ δύο ἀνταγωνίστριαι ἦσαν τῆς αὐτῆς δυνάμεως.

Ὁ πατὴρ Μουλινὲ ἤρχισε νὰ συνάζῃ κολοσσιαίαν περιουσίαν. Διϊσχυρίζοντο ὅτι εἶχεν ἐφεύρει τρόπον νὰ κατασκευάζῃ βανίλλιαν μὲ γαιάνθρακας καὶ ὅτι εἰς τὴν σοκολάτα του ἀντεκατέστησε τὸ κακάο μὲ καβουρδισμένα ἀμύγδαλα. Ἡ χημικὴ δ' αὕτη ἐφεύρεσις τοῦ ἔδιδε κατ' ἔτος μεγάλας ὠφελείας. Καὶ ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ ἤρχισαν νὰ λογαριάζουν τὸν βιομήχανον ὡς οἰκονομολογικὴν ἱκανότητα. Διωρίσθη καὶ ἐμποροδίκης, οἱ φίλοι του δὲ ὅταν ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ, ὕψωνον σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν λέγοντες. Εἶναι πολὺ δυνατὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Μουλινὲ πρόσχαρος καὶ θαρρετὸς, ἔλεγεν εὐχαρίστως ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ πατέρας τὸν ἔχει τὸ σπόρο. Πολὺ χυδαῖος, ἀλλ' ὄχι κακός. Δυνάμενος νὰ προσφέρῃ μίαν ἐκδούλευσιν, ὅταν εἶχε συμφέρον νὰ τὸ κάμῃ. Ἐπιθυμῶν πολὺ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τῶν σχέσεών του καὶ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸν κύκλον τῶν φίλων του, κυττάζων πάντοτε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ποτὲ πρὸς τὰ κάτω. Τοιουτοτρόπως κατώρθωσε νὰ προχωρῇ πάντοτε ἀναβαίνων.

Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὸ Σακρεκὲρ μ' ἐν ὡραῖον λαντὼ, συρόμενον ἀπὸ δύο ἵππους, προσεκάλεσε τὴν κόρην του εἰς τὸ διαλεκτήριον, τὴν ἐπῆρε μαζῆ του καὶ ἡ Ἀθηναῖς δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὸ σχολεῖον. Ἦτο τότε δεκαὲξ ἐτῶν. Αἱ συμμαθήτριαί της τὴν συνήντησαν τὴν κυριακὴν εἰς τὸ Δάσος ἐντὸς τῆς ὡραίας ἁμάξης τοῦ πατρός της. Καὶ μακρόθεν ταῖς ἐμειδία, ἀναγνωρίζουσα αὐτὰς μετὰ σπουδῆς, ὡσὰν νὰ ἐπλήρωνεν ὅλα της τὰ ὄνειρα ὁ ἐκ τόσῳ ὡραίας ἁμάξης χαιρετισμὸς πρὸς τὰς συμμαθητρίας της.

Ὀλίγους μῆνας μετὰ ταῦτα ἡ Σοφία καὶ ἡ Κλαίρη ἐπανῆλθον ἐπίσης εἰς τὰς οἰκογενείας των, καὶ ὁ πόλεμος ἔπαυσεν, ἐλλείψει ἀντιπάλων.

Ἐν τούτοις τὸ μῖσος εἶχε ζωηρὸν διατηρηθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς δεσποινίδος Μουλινέ. Ἠκολούθει μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς ἐχθράς της. Εἰς τὴν ὅπεραν, ἐκ τοῦ θεωρείου τῆς δευτέρας σειρᾶς, τὸ ὁποῖον μετὰ δυσκολίας πολλῆς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐνοικιάσῃ ὁ πατήρ της, ἔβλεπε μὲ λύσσαν τὰς δεσποινίδας δ' Ἀνκοὺρτ καὶ Μπωλιὲ νὰ κάθηνται εἰς τὴν πρώτην σειρὰν ἐντὸς θεωρείου μεταξὺ δύο στηλῶν. Κατὰ τὰ διαλείμματα τὸ θεωρεῖόν των ἐπληροῦτο ἀπὸ κομψοὺς κυρίους. Εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ πρώτου πατώματος συνωμίλουν, ἐτραγάνιζον κομφέτα. Εἰς τοῦ Μουλινὲ κανείς: τὸ κενὸν καὶ ἡ σιωπή.

Ἡ Ἀθηναῖς ἐσκέπτετο: Χωρὶς ἄλλο κάποιος μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν θὰ ζητήσῃ τὴν Κλαίρην καὶ θὰ τὴν πάρῃ. — Ἡ καλλονὴ τῆς δεσποινίδος Μπωλιὲ ἦτο θελκτική. Ἦτο ἐξόχως λευκή. Καὶ ὅταν παρουσιάζετό που μὲ ροδόχρουν *τεκολτὲ* φόρεμα διήγειρεν ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Σοφία ἐνυμφεύθη πρώτη. Ὁ βαρῶνος Πρεφὸν τὴν ἐζήτησε καὶ ὁ γάμος ἔγεινεν ἐν μεγάλῃ πομπῇ. Ἦτο μεγαλοπρεπὴς ἑορτὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δεσποινὶς Μουλινὲ δὲν προσεκλήθη.

(ἀκολουθεῖ)

ποιοὺς artistes, ἀλλὰ ποία καὶ πότε εἰδικὴ, γενναία ὑποστήριξις τοῖς παρήχθη; Χορηγήσατε τὰ μέσα ἄφθονα διὰ τῆς ζωηρᾶς ὑποστηρίξεώς σας, κ. Πειραιεῖς, εἰς ἕνα τόσον φιλότιμον θιασάρχην, οἷος εἶνε ὁ κ. Μπίστης, καὶ θέλετε ἰδῆ ἂν δύναται νὰ θαυματουργήσῃ ἢ ὄχι. Ἐνθαρρύνατε καὶ μὴ ἀπογοητεύετε διὰ τὴν μετὰ Χριστὸν προφητειῶν σας τὸν ἐπιχειρηματικώτατον κ. Καμπανάκην καὶ βλέπετε ἂν ἦνε ἱκανὸς νὰ ἱκανοποιῇ ὅλας τὰς θεατρικάς σας ἀνάγκας.

Περὶ τοῦ Θεάτρου τούτου ὅπερ κεῖται ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας καὶ μεγαλοπρεπεστέρας λεωφόρου «Σωκράτους» ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐκτίσθη διὰ *πρόχειρον*. Καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκ τούτου τὸ κρίνουσιν ὡς ἀτελὲς, βεβιασμένον, ἥκιστα ἀσφαλὲς κλπ. σᾶς λέγομεν ὅτι εἴθε τοιαῦτα πρόχειρα ἐν τελειότητι θέατρα νὰ εἶχον ὄχι μόνον αἱ δευτερεύουσαι πόλεις μας, ἀλλὰ . . καὶ αὐτὴ ἡ πρωτεύουσα. Αἶσχος, μὰ τὴν κλασικήν μας καλλιτεχνίαν, ἀναλογιζόμεθα διὰ τὴν πρωτεύουσαν τὴν στέρησιν ἑνὸς παρομοίου τοὐλάχιστον θεάτρου τοῦ Πειραϊκοῦ, ὅπερ ἔχει 56 θεωρεῖα εἰς τρεῖς σειρὰς, κομψότατα, πολυτελῆ, εὐπρεπέστατα. Πρὸς δὲ διακοσίας ὀγδοήκοντα ἀναπαυτικὰς θέσεις ἐν τῇ εὐρυχώρῳ πλατείᾳ πρὸς τὸ βάθος τῆς ὁποίας καὶ κάτωθεν τῶν θεωρείων ὑπάρχει ἀρκετὸς χῶρος ὡς γ'. θέσις δι' ἑκατὸν σχεδὸν ἄτομα. Φωτίζεται δι' 125 ἀεριοφώτων, οἱ δὲ πρὸς τὰ θεωρεῖα διάδρομοι διὰ κηρίων, ἵνα μὴ ἐν πάσῃ ἀπευκταίᾳ στιγμῇ, καθ'ἣν ἤθελε παραστῇ ἀνάγκη κατασβέσεως τοῦ φωταερίου, μείνωσιν σκοτεινοὶ καὶ οἱ διάδρομοι ἐξ οὗ τὰ σπουδαιότερα δυστυχήματα δύνανται νὰ ἐπακολουθήσωσιν. Οὐχ' ἧττον ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ὑπάρχει σωλὴν συγκοινωνῶν μετὰ τοῦ ὑδραγωγείου τῆς πόλεως ἕτοιμος νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἀπέραντον λουτρῶνα τὸ θέατρον.

Ὑπεραρκούσης ὅμως νομίζομεν καὶ τὰς εἰς μέγεθος πυλῶν φρουρίου 6 ἐξόδους τοῦ θεάτρου ὅπερ δύναται νὰ κενωθῇ ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἅπαντες οἱ φιλοθεάμονες εἶχον τὰς ἐλεφαντικὰς διαστάσεις τοῦ Ἀσμοδαϊκοῦ Τσάλη. Ἡ ὀρχήστρα του θ' ἀπαρτίζηται ἐκ 16 ἐκλεκτῶν ὀργάνων. Αἱ σκηναὶ εἰσὶ ὅλαι σχεδὸν καινουργεῖς ἐκτὸς ὀλιγίστων μεταχειρισμένων. Πρὸς τὴν εἴσοδον καὶ ὑπὸ εὐρὺ στέγασμα ὑπάρχει καφφενεῖον τοῦ ὁποίου ὁ διευθυντὴς ὑποσχεται πολυτέλειαν καὶ τιμὰς ὑποφερτάς. Τὸ βάθος τῆς σκηνῆς εἶνε 9 μέτρων, τὸ δὲ πλάτος 4 1)2. Τέλος τὸ θέατρον τοῦτο θεωρεῖται κατὰ τοὺς εἰδότας, τὸ δεύτερον ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὸ τῆς Ζακύνθου κατὰ τὴν εὐρυχωρίαν καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων συστημάτων διασκευήν. Ὀκταμελὴς ἐπιτροπὴ ἐξ ἐγκρίτων πολιτῶν καὶ ἐκ τῶν φιλοπονωτέρων θέλει ἀναλάβει τὴν ἐφορείαν τοῦ θεάτρου ἐπιτηροῦσα ἐπὶ τῆς ἐν γένει κανονικῆς λειτουργίας αὐτοῦ. Ὁ θίασος ὡς προείπομεν ἀποτελεῖται ἐκ 18 περίπου προσώπων, ὧν τὸ τρίτον ἔσονται γυναῖκες. Ὁ θιασάρχης κ. Μπίστης ὑπόσχεται τὸ δραματολόγιόν του νὰ ἦνε τόσον πλούσιον, ὅσον καὶ ἐκλεκτόν, διότι βάσις του εἶνε ἡ νέα σχολὴ, προτιθέμενος νὰ διδάξῃ ὅλως νέα ἔργα καὶ καθαρῶς τείνοντα εἰς τὴν διάπλασιν κοινωνικῶν ἠθῶν. Ἀναμένομεν λοιπὸν τοῦτο ὅπως τὸν κρίνωμεν εὐρύτερον ὡς καὶ τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεών του τὰς ὁποίας θέλομεν παρακολουθήσει διὰτοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὡς μικροὶ χρονογράφοι καὶ τῶν ὁποίων τὴν εὐόδωσιν εὐχόμεθα πρὸς παγίωσιν ἑνὸς θεάτρου εἰς τόσον πολυπληθῆ πόλιν, οἷος εἶνε ὁ Πειραιεὺς, καὶ ἱκανοποίησιν τῶν μόχθων καὶ δαπανῶν τῶν ἀξίων παντὸς ἐπαίνου κ. κ. Μπίστη καὶ Καμπανάκη.

Τορὸς

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Ὁ Μ. ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς συζύγου του:

Ἐνταῦθα κεῖται ἡ γυνή μου. Πτωχὴ κερὰ Γιάννενα! Εὗρες τέλος πάντων ἡσυχίαν, καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἀμήν.

*** Ὁ πιλέμπορος Μ. ἐρωτᾷ τὸν δικηγόρον του:

— Τί γίνεται, ἀδελφὲ, ἡ ὑπόθεσίς μου; Μήπως τὴν ἐλησμόνησες;

Ὁ δικηγόρος εἰς ἀπάντησιν καταθέτει τὸν παλαιὸν πῖλον ὃν ἔφερεν, ἁρπάζει νέον ἐκ τῆς συλλογῆς, τὸν θέτει ἐπὶ κεφαλῆς καὶ λέγει εἰς τὸν ἔμπορον:

— Τώρα μὴ σὲ μέλει, τὴν ὑπόθεσί σου τὴν ἔχω 'ς τὸ *κεφάλι μου.*

*** Ἐν φύρδην μίγδην διὰ τὸν κ. Μανσόλαν χαρακτηριστικώτατον τῆς ἀκριβείας τῶν Ἄγγλων ταχυδρόμων:

Ἐπιστολὴ γραφεῖσα εἰς ἕνα δῆμον ἐδόθη εἰς τὸν ἀγροτικὸν ταχυδρομικὸν ἐπιστάτην διευθυνομένη εἰς πρόσωπον κατοικοῦν εἰς γειτονικὸν δῆμον! Ἀλλὰ τὴν πρωΐαν ἐκείνην καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐγχειρισθῇ ἡ ἐπιστολὴ, ὁ πρὸς ὃν διευθύνετο προέβη εἰς τὴν μόνην σωστὴν πρᾶξιν καθ' ὅλον τὸν βίον του: ἤγουν ἀπηγχονίσθη.

Ὁ ταχυδρόμος ἐδέησε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον τῆς προελεύσεως.

Ἐπέγραψε δ' ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἑξῆς:

— *Ὁ πρὸς ὃν διηυθύνετο ἀπηγχονίσθη παροῦσα διεύθυνσίς του ἄγνωστος.*

*** Ἐπειδὴ ἡ κερὰ χολέρα ἀναφαίνεται πάλιν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καλὸν νὰ σᾶς ἀφηγηθῶμεν ἐδῶ καὶ τὸ συναξάριον τῆς Μαύρης Κειρᾶς, τῆς λεγομένης πανώλους.

Ὁδοιπόρος ἔφιππος μετέβαινεν ἀπὸ Βηρυττὸν εἰς Δαμασκόν. Σ' τὸν δρόμον του ἐπάνω ηὗρε μιὰ παληογυναῖκα, ἐλεεινὴν, ρακένδυτον, εἶδος ἐπαίτιδος, ἥτις μὲ ὕφος ἱκετευτικὸν τοῦ εἶπε: «Κ' ἐμένα τὴν κακομοῖρα ποιὸς θὰ μὲ πάγῃ σ' τὴν Δαμασκό;» Ὁ ὁδοιπόρος τὴν ἐλέησε καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ πίσου του, ἀπάνω σ' τ' ἄλογο. Σ' τὸν δρόμο πηγαίνοντας, τὴν ἐρωτᾷ: «Καὶ ποιὰ εἶσαι τοῦ λόγου σου;» — Εἶμαι ἡ μαύρη, παιδάκι μου, ἡ Πανοῦκλα». — «Τί; ἐρωτᾷ μετὰ τρόμου ὁ ἀναβάτης». — «Μὴν ταράζεσαι, ἔτσι κ' ἔτσι θὰ πάγω ἐγὼ ἐκεῖ· κάνε μου μόνο τὴν χάρι, κ' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ κάμω τὴν ἀντίχαρι». — Ἐ! τότε νὰ κάμῃς ἐκεῖ ποῦ πᾷς νὰ μὴν πεθάνῃ κἀνένας. — Αὐτὸ εἶνε ἀδύναιο παιδί μου. Πές μου μόνο πόσους θέλεις νὰ πάρω; — Δὲν σοῦ φθάνουν ἑξῆντα; — Καλὰ, μοῦ φθάνουν. — Ἀλλ' ἂν δὲν φυλάξῃς τὸν λόγον σου; τότε τί τιμωρία νὰ σοῦ κάνω; — Θὰ μ' εὕρῃς τὸ βράδυ πίσου ἀπὸ τὸ δζαμί. — Ἔτσι πήγανε σ' τὴν Δαμασκό. Τὴν πρώτη μέρα ποῦ πήγανε, πεθαίνουν πενῆντα ἀμέσως, τὴν ἄλλη μέρα τριάντα τὴν ἄλλη μέρα ἑξῆντα. Ὁ νέος τρέχει ἀμέσως πίσου ἀπὸ τὸ δζαμί, βρίσκει τὴν γρηὰ καὶ τῆς λέγει θυμωμένος: Ἔτσι κρατᾷς τὸν λόγο σου; — Ἀχ! παιδάκι μου, τί νὰ σοῦ κάνω; Ἐγὼ φύλαξα τὸν λόγο μου. Πῆρα δεκαπέντε τὴν πρώτη μέρα, εἴκοσι τὴν δεύτερη, καὶ εἰκοσιπέντε τὴν τρίτη μέρα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι πέθαναν ἀπὸ τὸ φόβο τους!»

*** Αὐτὸ μᾶς ἔρχεται ἐκ Λαυρίου.

Ὁ περίφημος Ἐπαμεινώνδας ὁ κῆρυξ εἶπεν εἰς τὸν ψάλτην τῆς ἐκκλησίας, ἐναβρυνόμενος:

— Ἐγὼ ἔχω φωνὴν ποῦ τὴν κάνω ὅ,τι θέλω.

— Αἴ τότε λοιπὸν, τοῦ λέγει ὁ ψάλτης, κάνε τὴν παντελόνι ποῦ δὲν ἔχεις.